

† Lov og Evangelium

ISSN 2387-5275

NR. 4

APRIL 2020

56. ÅRGANG

Joseph M. W. Turner: «Båt i storm»

«Mester, mester vi går under! Men han sto opp og truet vinden og bølgene, og de la seg, og det ble blick stille.» Luk 8:24

Oppbyggelig blad på evangelisk, luthersk grunn

BLADET LOV OG EVANGELIUM

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon.
Det er gratis og kommer med 10 nummer i året.
Frivillige gaver kan sendes kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseendring:
Fredrik Heian, Elvedalsvegen 175,
3158 Andebu. Tlf. 901 94 758
E-post: fredrik_heian@hotmail.com

Redaktør: Ingar Gangås, Følstadvegen 135,
7690 Mosvik. Tlf. 901 51 234
E-post: ingar.gangas@live.no

Redaksjonsråd: Per Bergene Holm,
Dag Rune Lid og Ragnar Opstad
Layout: Olav Gangås

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL støtter den lutherske kirken i Moldova og luthersk litteraturarbeid i Bolivia og Peru.

Formann: Reidar Heian, Elvedalsveien 175,
3158 Andebu. Tlf. 414 95 526
E-post: reidarheian@outlook.com

Sekretær: Konrad Fjell, Laskengrenda 44,
3221 Sandefjord. Tlf. 915 10 064
E-post: konrad.fjell@gmail.com

Kasserer: Fosnesveien 13 B,
3160 Stokke. Tlf. 33 33 89 01
E-post: fosnes.kontor@gmail.com

Bankgiro: 3000 22 26193 / Vippsnr. 15095
Svensk kontonr.: 8169-5, 694 381 912-5
Dansk kontonr.: 7604 1734369

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL.
Skolen har både halvårig og ettårig kurs.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme arven fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: Fosnesveien 13 B, 3160 Stokke
Tlf. 33 33 89 00 – Fax 33 36 56 65

E-post: bibelskolen@nll.no
Bankgiro: 3000 22 26193 / Vippsnr. 15095

Rektor: Per Bergene Holm, Holmveien 20,
3282 Kvelde. Tlf. 995 09 060
E-post: pbholm@online.no

INTERNETT: www.nll.no

Lyset skinner i mørket

Det er veldige ord som er brukt i Bibelen for å skildre det som skal skje: «Likesom lynet når det glimter, lyser fra himmelbryn til himmelbryn, slik skal Menneskesønnen være på sin dag» (Luk 17:24). Han skal åpenbares på en slik måte at hvert menneske skal vite det – de levende og de døde. Og da sier Guds ord at hvert kne skal bøye seg for Jesus (Fil 2:10).

Dette er en viktig sak. Her blir vi minnet om noe som vi aldri må glemme. Ingen må bli så opptatt av å tenke på de veldige ting som skal komme, at han gir seg til å spekulere over dem – og glemmer at ingen kommer inn i Guds rike uten at han blir født på nytt.

En kommer ikke inn i Guds rike uten omvendelse og tro. Du kommer ikke hjem til Gud uten at du har fått et nytt hjerte.

Guds rike kommer ikke i en ytre triumf. Det virkeliggjøres ikke i en fremgang som uten videre lar seg demonstrere. Vi ville gjerne tenke oss det slik: Fremad og oppad! Bedre og bedre dag for dag!

Men nei, slik går det ikke. Vi ser ikke Guds herlighet likesom forfra, sier Martin Luther, i triumf, seier, framgang – så alle må forstå at her er den evige Guds rike. Å nei, vi får nøye oss med å se Guds herlighet «bakfra», gjennom kors, trengsel, motgang, nød og forfølgelse.

Carl Fr. Wisløff

«Frihet er den beste ting»

Av Gunnar Nilsson

«Som frie skal dere ikke være slike som bruker friheten som påskudd til å gjøre ondt, men som Guds tjenere.»

1Pet 2:16

Ingen er så fri som en kristen, han er fri fra syndens skyld og straff. Han har en ren samvittighet og kan stå for Gud som hans glade, frie barn. Han har kommet i harmoni med Gud og har fått hans lov innskrevet i sitt nye hjerte. Men Paulus sier at «jeg har lov til alt, men ikke alt gagnar». Og «anvend ikke friheten til et påskudd for kjød- et». Da vil det ende med død.

Når det er samtalemøter med ungdom i dag, der de får komme med sine spørsmål, er det ofte mange spørsmål om hva som er tillatt for en kristen og hvordan en skal leve. Visstnok kan det være nødvendig

med råd i livets mange ulike situasjoner. Men det er farlig å bare lage regler og bud for hva som er et sant kristenliv. Bibelsk kristendom er ingen «regelbok». Guds ord forteller oss med tydelige ord hva det vil si at Jesus skal være herre i våre liv. Mange av våre spørsmål får svar av seg selv når vi lever nær Jesus. Og det finnes retningslinjer for en kristen livsførsel uten alle detaljregler.

Mer frihet?

Her er det kamp i vår tid. Hva skal styre våre liv? Dagens mennesker er stadig på jakt etter mer frihet. En vil ha frihet uten noen begrensninger og spesielt en frihet fra Guds åpenbarte vilje og hans absolutte moralnormer. Det er ikke vanskelig å se at en slik frihet vil få katastrofale følger. Denne frihet, som er målet for vårt

Innhold, april 2020

Lyset skinner i mørket. Av Carl Fr. Wisløff.....	side 2
«Frihet er den beste ting». Av Av Gunnar Nilsson.....	side 3
Koronaviruset. Av Lars Fossdal.....	side 7
«Jeg har syndet» Av Per Bergene Holm	side 9
Gud har alltid rett. Av Fredrik Wisløff	side 11
Ein annan veg heimover. Av Ragnar Opstad	side 12
En ny slekt. Av Ingar Gangås	side 13
I båten sammen med Jesus Av Ole Hallesby	side 16
Framtid og von. Av Dag Rune Lid	side 17
Nytt fra Sør-Amerika. Av Ingar Gangås	side 19
Hvordan vil fremtiden bli? Av Øivind Andersen	side 20

folk i dag, er en frihet til å drepe barnet i mors liv eller til å hjelpe de gamle med å ta sitt eget liv. Det er frihet til å forlate ektefelle og barn, eller rett til fritt å utføre vanærende seksuelle handlinger med mennesker av samme kjønn.

Overgitt til urenhet

Det er rystende å lese Guds advarsler i Romerbrevets første kapittel: «Derfor overgav også Gud dem i deres hjerters lyster til urenhet, til å vanære sine legemer seg imellom» (1:25). *Gud overgav dem*, og da får det alvorlige følger. «De kjenner godt til Guds rettferdige dom, at de som gjør slikt, fortjener døden. Likevel gjør de ikke bare slikt selv, men de holder også med dem som gjør det» (1:32). *Det* er vår tid. Og vi leser i andre Peters brev at det er ikke bare hedninger som gjør dette, men også bekjennende kristne og «falske lærere»: «For ved å tale skrytende, tomme ord, lokker de ved skamløshet i kjødets lyster dem som nettopp har flyktet bort fra dem som ferdes i forvillelsen. Og de lover dem frihet, de som selv er frafaltets treller» (2:18-19a). Peter sier videre om disse som farer vill: «Det hadde vært bedre for dem om de ikke hadde kjent rettferdighetens vei, enn at de kjente den og så igjen vendte seg bort fra det hellige bud som var overgitt dem. Det har gått med dem som det samme ordspråk sier: Hunden vender tilbake til sitt

eget spy, og et nyvasket svin velter seg i sølen» (2:21-22).

Vi som er Guds barn må ikke glemme at vi står i en strid. Det er ikke en hvilken som helst situasjon, men en kamp på liv og død.

Hva er sannhet?

Det er egentlig et spørsmål om bibeltroskap når alt kommer til alt, på hva som er sannhet og hvordan virkeligheten ser ut. Her er Guds ord urokkelig og klart.

Det var en mann som het Bunyan. Han holdt seg til Guds ord, han havnet i fengsel. Det er vel ingen ting som nest etter Guds ord følger menigheten like sikkert som muligheten for å havne i fengsel. Det må vi ikke glemme. Guds ord er ikke populært i verden.

En ting som er merkelig i dag, er at mange vil fremstå som bibeltro selv når de har forlatt Bibelens normer. Det gjelder for eksempel det Paulus skriver i Romerbrevet om homoseksualitet eller kvinnelige prester og predikanter. Man er bibeltro om man fornektet skapelsesberetningen og syndefallet – i sannhet et kamuflert opprør under skinn av fromhet! Vi lever virkelig i en annen og mer sammensatt kampsituasjon enn tidligere.

I dag blir du ikke beskyldt for å gå din egen vei når du ikke lenger følger Bibelens normer, det er nok å late som at du tar Bibelen på alvor. Paulus var «barn av sin tid», heter det. Det var ikke Guds syn

på saken han bar fram, men det var samtidigens. Slik forklares og bortforklares det hele.

Bibeltroskap koster

Den som har fulgt litt med på debatten om kvinnelig eldste i Emblem Bedehus kjenner igjen tankegangen. De sier at de er tro mot Bibelen når det gjelder menns og kvinners stilling i forsamlingen. Men det slutter ikke der! Det er i virkeligheten en farlig tilpasning til verdens tankegang. Se på de kirker som begynte med kvinnelige prester for 50-60 år siden! Det skulle ikke komme flere endringer. Men hva lærer de i dag om abort, homofilt samliv, likekjønnede ekteskap osv.? Gud lar seg ikke spotte! Han overgav dem ...

Men man har jo frihet til bare å gå sin vei, hvorfor ikke gjøre det?

Jesus talte en gang noen forskrekkelige ord. – Dere må bli født på nytt! Slik som dere er, kan dere ikke komme inn i Guds rike på grunn av deres onde natur. Til og med den beste blant dere er ikke god nok for Guds rike. Det er hård tale. Noen menn bakerst reiser seg – vi går! Det er jo så ufordragelig det han sier. Dette ser noen av kvinnene, som sier: «Mennene går, nå går vi også». Og så går de sin vei. Noen ungdommer er vitner til det som skjer. «Mennene og kvinnene har gått, kom, så går vi også!» Slik forsvinner forsamlingen litt etter litt. Tenk om jeg skulle oppleve midt under talen at den ene etter den andre bare går, og plutselig står

jeg der med bare en håndfull igjen.

Slik var det for Jesus. Plutselig står han alene tilbake – nesten. Tusenvis forlot ham, noen få disipler stod igjen. Guds rike er et frihetens rike. Hadde det skjedd i dag, hadde vi sikkert overtalt dem til å bli. – Dere må ikke gå alle sammen, dere kan skjønne at dere bare må bli, ellers blir jeg jo stående igjen her alene!

Jesus handler annerledes. Hva sier han? – Dere må bare gå om dere vil! Det er ingen tvang i Guds rike, der er det ikke noe politi som holder vakt. Guds rike er det mest frivillige som finnes, husk det! Jesus hindrer ingen fra å gå sin vei. Mange følger strømmen, men det går mot fortapelsen.

Dere får bare være gudløse om dere vil. Men vær klar over at det ender i helvete!

Vil også dere gå bort? spør Jesus disiplene sine. Peter overveier det et øyeblikk. Hvor skal vi gå? Til arbeid og slit eller til denne verdens gleder? Alt går jo likevel mot døden og ender i fortapelsen. Det er ikke noe alternativ. Men Peter sier: «Herre, hvem skal vi gå til? Du har det evige livs ord, og vi tror og vet at du er Guds Hellige» (Joh 6:68). Vi blir hos deg! Peter hadde sett og erkjent at Jesus var livsveien, den eneste. Men selv dem som hadde vært Jesu disipler hadde valget om de ville gå. Guds rike er fritt. Der er Jesus konge. Det er han som har kongeherreedommet. Paulus taler ofte om at han er en Jesu Kristi tjener, eller bokstavelig en *trell*. Det er uverdigg å være trell for

et annet menneske. Men å være en Kristi trell er den største lykke. En kristen har, siden han tok imot Jesus som herre og frelser, fraskrevet seg alle krav. Men han har frihet, han kan gå sin vei. Men blir han hos Jesus, har han en herre som tar hånd om alle ting. Vår frelse kostet ham alt, absolutt alt.

Det har sin pris

Men det har også en pris for deg og meg: «Løp som den som vil vinne seierskransen!» Og den som «ikke vil ta sitt kors opp og følge Jesus, er ham ikke verd». Du må glemme deg selv og ta korset opp i Jesu etterfølgelse.

Korset er ikke en sykdom eller noe annet som hender oss ufrivillig. Korset vi skal ta opp er noe som ligger i vår vei og som ikke er behagelig for kjøtt og blod. Vi kan la det ligge eller vi kan ta det opp, det er frivillig. Akkurat slik som vi kan forlate Guds rike eller bli stående. Men blir ikke dette som et slaveri? innvender du kanskje. Nei, for vi har en herre som har gitt livet sitt for oss, og som vil oss bare vel. Han kan ikke tillate at noe rammer oss uten at det er til nytte og gagn for oss. Derfor kan Paulus si at det er *Kristi kjærlighet* som driver oss: «For Kristi kjærlighet tvinger oss, og så har vi gjort det klart for oss: Når én er død for alle, så har de alle dødd» (2Kor 5:14). Da blir det ikke så mye spørsmål om hva

jeg vil, men heller hva Kristus vil.

Selvbestemmelsens følger

Vi lever i en kultur som er så langt, ja, uendelig langt fra dette. Og vi blir lett smittet av den selvforherligende ånd som hersker. Der *jeg* står i sentrum. Kjødet og begjærets tilfredsstillelse står i sentrum. Verdens verdier står i sentrum. Nei, for en kristen står Jesus i sentrum.

Her står vi overfor det dypeste alvor i synet på synden. I verden råder synden fritt og uhemmet, for der råder verdenskjærligheten som gir seg utslag i abort og homoseksualitet, men også i all annen utukt i tanker og i gjerninger. Den fører til selvbestemmelse i alle ting, til egoisme der *jeg* vil bestemme, *jeg* vil ha det beste her i denne verden og *jeg* vil nyte kjødets begjæringer (Gal 5:19-21).

Seierskrans i vente

Men Bibelen sier: «Vet dere ikke at de som løper på idrettsbanen, de løper alle, men bare én får seiersprisen? Løp da slik at dere kan vinne den!» (1Kor 9:24). Men ser du også gleden i at det er slik? Den som løper slik, gjør det med glede, av fri vilje for å vinne! Han sørger ikke over at han må forsake noe, og han er ikke trist fordi han må stå i denne kampen. Han ser nemlig seiersprisen der framme!

Koronaviruset

Av Lars Fossdal

Bibelen sier at det er Herren som gir lykken og skaper ulykken. Når koronaviruset nå er kommet, er det Herren som slår oss for at vi skal vende om fra syndene våre, tro på Jesus, bli frelst og komme til himmelen. På denne måten har Gud åpenbart seg for oss gjennom jødenes historie. I tredje Mosebok (26:14) sier Herren at dersom jødene ikke lød ham og holdt hans bud, skulle han besøke dem med redsler, tærende sott og brennende feber, så deres øyne sluknet og sjelen vanskjedd. Og dersom de da ikke vendte om og fryktet Herren, skulle han slå dem syv ganger hardere. Og slik fortsetter kapitlet inntil Herren skulle føre dem i fangenskap til et annet land hvor de skulle dø, fordi de ikke vendte om fra sin onde vei.

Bibelen viser oss at synden har følger. Den fører forbannelse, nød og død med seg. Adam og Eva erfarte det. De ble skilt fra Gud og jaget ut av Edens hage. Akan tok av det bannlyste godset i Jeriko og ble steinet (Josva 7). I Dommernes bok (6) leser vi at Israels barn igjen gjorde det som var ondt i Herrens øyne, og han ga dem i midianittenes hånd i syv år. De ble utarmet og ropte til Herren. Da sendte han dem Gideon, som vant en stor seier over deres fiender. I Dom 10:6 står det: «Og Israels barn gjorde atter det som var ondt i Guds

øyne». De dyrket andre folks guder. Da overlot Herren dem til filistrene og ammonittene, som undertrykket dem i 18 år. Da ropte de til Herren, bekjente sine synder, og Herren sendte Jefta som frelste dem. Slik fortsetter jødenes historie.

Profeten Hosea skriver mer om dette: «Herren slår for å lege» (Hos 6:1). Da folket ikke ville se sin synd og sitt frafall fra Herren, slo han dem for at de skulle bli klar over sitt frafall fra ham, så de kunne vende om og Herren kunne lege dem. Gjorde de det, utfridde han dem av nøden.

I Salme 106 og 107 leser vi om dette. Da Israel forlot Herrens bud, sendte han forskjellige slags plager over dem. I Salme 107:12 står det: «Derfor bøydde han deres hjerter ved lidelser, de snublet, og det var ingen hjelper. Da ropte de til Herren i sin nød, og av deres trengsler frelste han dem». I Job 36:15-16 står det: «Han frelser de ulykkelige ved deres ulykker og åpner deres øre ved trengselen. Også deg lokker han ut av trengselens svelg til en åpen plass hvor det ikke er trangt, og ditt bord skal være fullt av fete retter». Ettersom tiden gikk, måtte Gud slå dem hardere før folket vendte om. De begynte å forherde sine hjerter mot ham.

På Jesaja og Jeremia sin tid var folket blitt så forherdet at de ikke

vendte om fra sine onde gjerninger, samme hvor hardt han slo dem (Jes 9:13 og Jer 2:30). I Jes 1:5 ser vi at Herren undret seg over folket som ikke ville omvende seg når han slo dem, og de forstod ikke sitt eget beste. Da syndens mål var nådd, kom Guds forferdelige dom over dem, og han brukte Nebukadnesar og Babel til å fullføre dommen. Da tok de Judafolket til fange og førte dem til Babel. Jerusalem ble brent og lagt i ruiner. Klagesangene beskriver dette. Jødene fikk erfare at det er forferdelig å falle i den levende Guds hender (Heb 12:31).

Paulus skriver i 1Kor 10 at Det gamle testamente (GT) er skrevet som forbilde for oss (v.6). Det formidler åndelige sannheter til oss, for at vi ikke skal ha lyst til det onde, slik de (jødene) hadde lyst til det onde. Det er skrevet til forman- ing (rettledning) for oss, til hvem de siste tider er kommet (v.11). Dette er en åpenbaring om hvordan Gud er, og som vi skal lære av. GT lærer oss at Gud er hellig og ikke tåler synd, men også at han er nå- dig mot dem som vender om fra sine synder og følger hans bud. GT viser oss også at det er forferdelig når han hevner seg på de ugudelige. De går under uten barmhjertighet.

Også i Det nye testamente ser vi dette. I andre Tessalonikerbrev (1:4-10) hører vi om en trengsel som rammet Tessalonika. Hva dette gikk ut på, sier han ikke. Men han skriver at trengselen var et varsel

om Guds rettferdige dom som skal komme over de ugudelige, når han på dommedag kommer med luende ild for å ta hevn over de som ikke kjenner Gud og er ulydige mot evangeliet. For de troende skal trengselen virke til fornyelse i deres gudsforhold, til tålmodighet og tro, slik at de er rede til å møte ham når han skal vise seg underfull og herlig i de sanne troende.

Hva er det Gud vil si oss med koronaviruset? Jo, at vi må være rede til å dø. Denne verden skal forgå. Vi må ikke leve i uoppgjorte synder, men leve i lyset med vårt liv og under Jesu blods rensende kraft. Lever vi i synd, uvennskap, hor, uærlighet eller urettferdighet osv., må vi omvende oss og tro på evangeliet til frelse og et nytt liv! Det kommer en dommedag da det er for sent å vende om. Ingen onde eller urene kommer inn i himme- len.

Derfor må du ikke gjøre ditt hjerte bittert overfor Gud når mot- gangen rammer deg. Det hjelper deg ikke at du forherder deg, det fører deg bare til den evige for- tapelse. Vend om fra dine synder og tro evangeliet og få del i den fullkomne frelsen i Jesus Kristus! Herren slår deg for å frelse deg. Søk ham i hans Ord. I Jes 1:18 sier han: «Kom og la oss gå i rette med hverandre! Om dine synder er røde som purpur og skarlagan, skal de bli hvite som sne og ull».

«Jeg har syndet»

Av Per Bergene Holm

Det var kong David som sa dette. Gud hadde gitt David ro og fred for alle hans fiender, og David ble mektig. I sitt hovmod fikk han Joab til å telle folket. Da kom Guds dom over David. Gud sendte pest over folket, og David fikk se hvor liten han var. Da bekjente David sin synd og ropte til Herren om nåde. Han ofret til Herren, og Herren stanset pesten. Offerstedet ble senere sted for tempelet, der Gud ga folket blodet på alteret til soning for synden. Det pekte fram mot ham som i sin tid ble gjort til skyldoffer og bar straffen for vår synd. I ham er det frelse fra synden og Guds vrede!

Vi har syndet. Og vi har gjort det med et hovmod som er langt sterkere og frekkere enn hos David. Vi har trosset Gud like i hans øyne, i forakt tråkket hans ord og bud under våre føtter. Vi vet bedre, om det gjelder Guds ords sannhet eller hans skaperordninger. Vi lever tross alt i 2020, i evolusjonslærens, likestillingens og den frie seksualitetens tid! Kom ikke til oss med Guds ord og bud! Hvem kan rokke ved vår innsikt og forstand? Skulle det vel finnes kunnskap hos Den Høyeste? Ja, slik taler vi i vårt hovmod. Og det gjelder oss alle, både politiker, prest og biskop, forkynner og lekmann.

Da hjemsøker Gud oss med en knøttliten organisme og viser det stolte mennesket hvor lite og maktes-

løst det er. Vi gripes av rådløshet og redsel. Men vi gjør ikke som David. Vi slår oss ikke for vårt bryst og roper om nåde og barmhjertighet. Knappt noen tenker på Gud, at han har noe med dette å gjøre. Enda Gud fra syndefallets dag har reist naturen mot oss og vår synd, for å vekke til erkjennelse og virke omvendelse: «Dersom dere forakter mine forskrifter, og dersom dere forkaster mine lover, så dere ikke holder alle mine bud, men bryter min pakt, da vil også jeg gjøre slik mot dere: Jeg vil hjem-søke dere med redsler, med sott som tærer og feber som brenner, så deres øyne slokner og sjelen tæres bort» (3Mos 26:15f; jf. Åp 6:8).

Men vi bekjenner ikke vår synd, vi tar ikke vår tilflukt til Jesus som ble vårt skyldoffer. Nei, vi roper på regjering og helsemyndigheter.

Vi roper på tiltak og penger. Og

Husk å gi ekspedisjonen beskjed om ny adresse ved flytting slik at bladet kommer frem i posten.

Fredrik Heian,
Elvedalsvegen 175,
3158 Andebu.
Tlf. 901 94 758
E-post: fredrik_heian@hotmail.com

det eneste vi sier er at vi må huske å vaske hendene og holde avstand, ta ansvar for hverandre. Det er jo godt og sant så langt det rekker, for dette livet.

Men har vi ikke noe å si om vår synd og vårt opprør mot Gud, har vi ikke noe å si til omvendelse og frelse fra Guds evige dom og vrede? «Jeg skal vise dere hvem dere skal frykte: Frykt for ham som har makt til å slå i hjel og til deretter å kaste i helvete. Ja, sier jeg dere: Ham skal dere frykte» (Luk 12:5).

Prinsipielle betraktninger

Hva skal vi tenke om pest eller sott? Er det alltid straff for vår synd? Ja, all lidelse, sykdom og nød er en følge av syndefallet. Og fordi vi alle tilhører den syndige slekt, får vi også vår del av syndens følger, av krig og nød, sykdom og pest osv.

Av og til straffer Gud enkelte synder og enkeltpersoner med sykdom og lidelse. Det har vi mange eksempler på i Skriften (4Mos 12:10; 2Kong 5:27; Åp 2:22; Rom 1:27). Slike straffedommer og strafflidelser kan vi som lever i omvendelse og tro slippe å bekymre oss for, de når ikke til oss: «Du skal ikke frykte for nattens redsler, for pil som flyr om dagen, for pest som går fram i mørket, for sott som ødelegger ved middagstid. Om tusen faller ved din side og ti tusen ved din høyre hånd – til deg skal det ikke nå. Du skal bare se det med dine øyne, se hvordan de ugudelige får sin lønn» (Sal 91:5-8).

Som troende trenger vi ikke frykte for å få aids eller syfilis eller andre kjønnssykdommer på grunn av et løssluppet liv. Om det skulle komme nærmest epidemier av slike sykdommer, så trenger vi ikke uroe oss. Det rammer selektivt et liv i synd. Og det er nok også i andre tilfeller vi som troende går fri, der hvor lidelse og straff rammer den ugudelige verden.

Men dette ordet fra salmene er ikke et generelt løfte om at vi som troende skal slippe unna all nød og sykdom, lidelse og død. Visst kan Gud la sine troende slippe unna enkelte straffedommer, som Lot fra Sodoma og Noah fra vannflommen, eller som Israel i Egypt. Men andre måtte lide med sitt folk og bære straffedommene på linje med alle de andre. Slik var det med Daniel og Jeremia og mange som dem (Heb 11:36-38). Og dette siste er nok normalen.

For oss som troende skal katastrofer, epidemier, krig, ulykker og nød som rammer hele befolkningen også være til vekkelse og selvransakelse, til omvendelse og fornyelse i vårt forhold til Gud. Vi skal bøye oss under Guds tuktede og straffende hånd og bekjenne vår synd og vårt folks synd (jf. Dan 9:1ff). For det er ikke bare de andre, bare folket som har syndet, vi er også smittet. Det er ikke bare folket som har urene lepper, det har vi også (Jes 6:5). Og vi må aldri glemme at Gud er den som lar alt slikt skje, vi må ikke avsette Gud som verdens Herre (jf. Amos 3:6). Så er det ikke alt vi forstår, men

la oss vende oss til Gud i bot og bønn og søke frelse og håp hos ham! Han vet hva han gjør, og for dem som vender seg til ham i omvendelse og tro, er det alltid framtid og håp, også midt i nøden (jf. Jer 29:10f).

Gud kan også på en særlig måte la sine troende barn rammes av personlig sykdom og lidelse. Ingen fikk vel oppleve det sterkere enn slike som Job og Asaf (Sal 73). Det betyr ikke at de var mer ugudelige enn andre, eller at det var straff for konkret synd. Nei, det var mer en Guds høyskole med sine utvalgte redskap. Det ser ut til at Gud koster ekstra mye lidelse på de tjenere han særlig vil bruke. Det er som gartneren som både henger tunge lodd på de spede greinene og beskjærer med tilsynelatende ubarm-

ORDET
ALENE

Møtekalender

Alle møter er avlyst inntil videre, foreløpig ut april. Følg med på møteoversikter på www.nll.no!

hjertig hånd det frukttre som han vil skal bære mye. Som en far tukter sine barn, slik handler Gud med sine barn. Han hudstryker hver sønn som han tar seg av (Heb 12:5ff).

«Dette vil jeg ta meg til hjertet, derfor vil jeg håpe: Herrens miskunn er det at det ikke er forbi med oss. Hans barmhjertighet har ennå ikke tatt slutt» (Klag 3:21f). (Les gjerne hele Klag 3!).

L&E

Gud har alltid rett

Av Fredrik Wisløff

«Hvordan skulle en mann kunne ha rett mot Gud? Om han hadde lyst til å gå i rette med Gud, kunne han ikke svare ham ett til tusen. Vis som han er av hjerte og veldig i styrke – hvem trosset ham og kom vel fra det.»

Job 9:2-4

Når Guds vei er aller tyngst, kan vel hans arme barn sukke dypt og få trang til å gå i rette med Gud.

Men hvem kan vel beholde rett overfor ham? Herren vil gjøre deg stum. Du kan ikke svare ham ett til tusen. For han er vis av

hjertet, og sterk av kraft.

Han vet bedre enn du hva som tjener til ditt vel. Han har kraft til å redde deg ut, når hans time er inne.

Det er tryggere å fare i den største storm med ham ved roret, enn i stille farvann med roret i egen hånd.

Derfor: Gå ikke i rette med ham, men gi ham fritt styre over hele ditt liv.

Fra andaktsboken

«Hvil eder litt»,

Luther Forlag, Oslo 1974

Ein annan veg heimover

Av Ragnar Opstad

På heimveg

Vismennene skulle ikkje reisa heim att same vegen som dei kom, for Herodes ville drepa barnet (Mat 2:7-12). Jesus var i fare då han vart fødd til verda. Og han er i fare kvar gong han blir fødd i eit syndarhjarta. Difor kan heller ikkje du og eg gå den same vegen som før – om me vil at Jesus skal leva i oss.

Slik som Herodes ville at vismennene skulle koma til han etter at dei hadde funne barnet, slik vil verdslege menneske mange gonger at me skal koma og vera med dei som før. Det er farleg å slå lag med verda. Djevelen, verda og vårt eige kjøt dreg og lokkar på oss.

Farer undervegs

I brevet til galatarane, skriv Paulus: «For kjøtet trår imot Anden, og Anden mot kjøtet. Dei står kvarandre imot, så de ikkje skal gjera det som de vil». Her seiest det i klartekst at det som vi vil, er å synda! Ein kristen får verkeleg kjenna kva som bur i han og kor svak han er i freistingar.

Kva kan vera til hjelp i striden mot det gamle mennesket? Du må først setja namn på synda! Det som du strir med, har Jesus løyst deg frå. Jesus har frelst deg ifrå å tena ditt gamle menneske. Det vart krossfesta med Kristus. Det gamle mennesket har ikkje lenger krav på deg. Du er fri frå å tena det. Den fridomen vann Jesus deg. Det skal du væpna

deg med når synda lokkar. Då misser synda si makt. Kva om eg likevel fell i synd, ikkje berre ein gong, men igjen og igjen? Lever du med Herren, vert synda ei plage og ein dom. For kvart fall dømmer samvitet meir og meir, og det vert vanskeleg å tru Guds nåde, og du vert meir og meir redd for å synda og gjera Den Heilage Ande sorg, slik at han til slutt må forlata deg.

Skal vi nå heim?

For den som *lever* i synd, vert synds-erkjenninga svakare og svakare – etter-som synda blir meir og meir akseptert. Du orsakar deg med at du er så svak. Dessutan er nåden større enn synda, og synda blir ufarleg og etter kvart akseptert. Ditt hjarta er ikkje rett for Gud. «For det som ein ligg under for, det har ein òg vorte ein slave av» (2 Pet 2:19b).

Guds tilgjeving er uendeleg. Di synd er svakare enn Guds nåde. Berre du ikkje blir verande i synda, så er det nåde å få. Det er ikkje syndemengd eller syndefall som er det avgjerande, men vårt *forhold* til synda og til Guds ord.

«Mine born! Dette skriv eg til dykk så de ikkje skal synda. Og om nokon syndar, har vi ein talsmann hjå Faderen, Jesus Kristus, Den Rettferdige. Og han er ei soning for syndene våre, og det ikkje berre for våre, men òg for alle i heile verda» (1Joh 2:1-2).

En ny slekt

Av Ingar Gangås

«Så frykt nå Herren og tjen ham i oppriktighet og troskap. Skill dere av med de guder som deres fedre dyrket på den andre siden av elven og i Egypt, og tjen Herren!»

Josva 24:14

Da Israels barn skulle innta landet, holdt Josva en tale til dem. Han minnet folket på alle de store velgjerninger som Herren hadde gjort mot dem, helt fra utgangen av Egypt. Tegn og under hadde fulgt dem under vandringen. Midt for fiendenes øyne hadde han ført dem gjennom havet, han hadde mettet dem i ørkenen og latt dem seire over fiendene på underfullt vis. Nå gjenstod det å erobre det området som Gud hadde lovet dem, de nærmet seg det fruktbare landet som fløt av «melk og honning».

Vi går mot avslutningen av denne tidsalder. Jord og himmel skal forgå, sier Guds ord. Jordkloden kan ikke berges. Det er Guds tale. Derimot skal det bli en ny himmel og en ny jord (Åp 21:1). Det vet også Guds motstander, djevelen. Derfor setter han nå inn et veldig angrep mot Guds barn. Målet er nær, vi er på oppløpssiden. Nettopp da er vi i stor fare, når kreftene minker og angrepene blir så mange. Apostelen Peter formaner oss, og sier: «Da nå alt dette går i oppløsning, hvor viktig er det da at dere ferdes i hellighet og gudsfrykt, mens dere venter på at Guds dag skal komme, og fremskynder den. Da skal himlene oppløses i ild og himmellegemene smelte i brann. Men vi venter etter hans løfte nye himler og en ny jord, hvor rettferdighet bor. Derfor, mine

kjære, når dere venter disse ting, så legg vinn på å bli funnet uten flekk og lyte for ham, i fred...» (2 Pet 3:11-14).

Faren for oss i Norge er like stor som den var for Israels barn den gangen. Vekselene som gikk over landet vårt fra Hans Nielsen Hauges tid og fram til de avtok etter andre verdenskrig, førte til respekt for Gud og hans bud. Vi fikk mange gode år i landet vårt, til tross for trange kår og hardt arbeid. Den evangelisk, lutherske lære måtte være fundamentet. Det tenkte i alle fall Eidsvollsmennene i 1814. Guds velsignelse fulgte med. Men hvordan er situasjonen nå?

Bannlyst gods

Men det ble oppdaget bannlyst gods i leiren...

Da Herren lot Jerikos murer falle, hadde han sagt til israelsfolket at byen og alt som var i den var «viet til Herren og bannlyst» (Jos 6:17). De skulle vokte seg vel så de ikke først «slo med bann» og siden tok av det som var bannlyst. For da kom de til å «legge Israels leir under bann og føre den i ulykke» (6:18). Men Israels barn «handlet troløst med det bannlyste godset» (7:1). En mann av Juda stamme, Akan, tok av det bannlyste godset og gjemte det i teltet sitt. Da ble Herrens vrede opptent mot folket, og Josva sa til dem: «Hvis dere ikke skiller dere av med det bannlyste, vil jeg ikke lenger være med dere. (...) Du kan ikke stå deg mot dine fiender før dere skiller dere helt av med det bannlyste» (7:12-13).

Senere, da landet var delt mellom de tolv

stammene, fikk de beskjed om ikke å blande seg med fiendene og ikke dyrke deres fremmede guder. Men her sviktet det for Israels folk. Avgudsdyrkelse og verdslig livsførsel grep om seg. Gjentatte ganger formante Josva dem til å holde seg til Guds bud og vandre på hans veier: «Men pass nøye på at dere lever etter det bud og den lov som Moses, Herrens tjener, gav dere: å elske Herren deres Gud og vandre på alle hans veier, å holde hans bud og holde fast ved ham og tjene ham av hele deres hjerte og av hele deres sjel» (22:5-6).

Har vi bannlyst gods hos oss? Jeg er redd for det. Barnet i mors liv skulle vært helliget Herren. Nå kastes det ut som «bannlyst gods» slik som det var i Norge før kristendommen kom til landet. Ekteskapet har vært en grunnpilar til velsignelse, en pakt mellom én mann og én kvinne. Det er ikke lenger slik. Skolen skulle oppdra våre barn til gudsfrykt. De ti bud holdt oss i tømme som gode og «gagnlige mennesker». Et ord var et ord, folk var mer til å stole på. I dag motarbeides sann kristendom både i skole og samfunn. Resultatet er at normene blir borte og at synden får utfolde seg fritt. Men det går ikke slik lenge før problemene oppstår. For synden er en hård herre å tjene. Den etterlater seg spor som: angst, tomhet, vold, utroskap og stoffmisbruk, bare for å nevne noe. Barn og ungdom sliter med psykiske lidelser. Skolene klarer ikke å holde ro og orden lenger. Men det er nesten ingen som skjønner at alt dette har sin grunn i frafallet fra Guds ord og hans gode vilje med oss. Når synden tar overhånd og trossen mot Gud vokser, vil han til sist overgi oss til urenhet, skammelige lidenskaper og et udugelig sinn (Rom 1:24;26;28).

Herrens ord står fast

Men da ugudeligheten ble stor, måtte Herren «tukte» sitt folk med mange plager. «Ta dere da nøye i akt, så sant dere har livet kjært! Og elsk Herren deres Gud. For dersom dere vender dere bort fra ham og holder dere til alle disse folk, de som ennå er igjen hos dere, og inngår svogerskap med dem og gir dere i lag med dem, og de med dere, da skal dere vite for visst at Herren deres Gud ikke mer vil drive disse folk bort for dere. Men de skal bli til en snare og en felle for dere og bli til en svøpe for deres rygg og til tomer i deres øyne, inntil dere er utryddet av dette gode landet som Herren deres Gud har gitt dere» (23:11-13).

Til sist måtte Gud fordrive dem fra sitt land og spre dem rundt om i verden. Der har de vært helt til nå, til de fikk sitt land igjen på forunderlig vis og staten Israel ble proklamert og opprettet den 14. mai i 1948.

Så lenge Josva levde

Hvordan kunne dette skje? Noe av svaret får vi helt mot slutten av Josvas bok: «Og Israel tjente Herren så lenge Josva levde, og så lenge alle de eldste var i live, de som overlevde Josva, de som kjente til alle de gjeminger som Herren hadde gjort for Israel» (24:31). En ny slekt var vokst fram. De kjente ikke til Herren og hans gjeminger.

Kanskje var det også overgangen fra trellekårene i Egypt til rikdommene i det nye landet de ikke tålte? Overgangen fra Sinai's ørken til det fruktbare Kana'an kan være farlig.

Har rikdom og «gode dager» ført Norge til frafall fra Herren? Det kan ikke være tvil om det. Nå skaker «det norske hus» i sine sammenføyninger. Grunnvollen står på

sand, den mangler fundament. Grunnloven er blitt så uthullet, og det er innført så mange ugudelige lover bare i denne siste generasjonen, at straffen må komme. Oppsparte midler på bok vil snart være oppslukt. Det er ingen ting som hjelper når velsignelsen er borte.

Syndens konsekvenser

I Dommernes bok kan vi lese om ugudeligheten som bare vokste i Israel og hvordan Gud gjentatte ganger måtte tukte dem. Hver gang folket ydmyket seg for Herren og ropte til ham i sin nød, ble det sendt dem hjelp og frelse fra deres fiender som stadig plaget dem. Herren oppreiste dommere som ledet dem og de fikk ha ro en stund. Men da folket på nytt glemte sin Gud og vandret i ulydighet mot hans bud og satte seg opp imot sine dommere, ble Herrens vrede opptent på nytt: «Da oppreiste Herren dommere, og de frelste dem fra røvernes hånd. Men heller ikke mot sine dommere var de lydige. De var troløse og holdt seg til andre guder og tilbad dem. De vek snart av fra den veien deres fedre hadde vandret i lydighet mot Herrens bud, og gjorde ikke som de» (Dom 2:16-17).

Det norske folk har vendt Gud ryggen. Konsekvensene vil ikke utebli. Vi ser bare toppen på isfjellet foreløpig. Gud kommer til å behandle oss slik som han handlet med det syndige Israel og andre land som satte seg opp imot ham. Romerriket gikk i oppløsning på grunn av normløshet og umoral. Historien viser at det har vært mange verdensriker som har lidd samme skjebne. Vi må ikke tro at Gud lar seg spotte. Han har i sin langmodighet fulgt med på avkristningen av Norge. Men én dag må dommen komme.

Endetidsskildring

Apostelen Johannes skriver mye om vredesskålene og de siste plager som skal ramme jorden. De kommer som fødselsveene, stadig hyppigere og stadig sterkere. Krig, mord, vold, pest, villdyr, hungersnød og dyrtid nevnes. Samtidig forkynnes evangeliet for alle folkeslag. Til slutt skal alt gå i oppløsning, og så skal enden komme. Gud skal sette seg på sin trone for å dømme alle mennesker, både levende og døde (2 Tim 4:1), slik som det har vært uttrykt i kirkens trosbekjennelse gjennom mange generasjoner.

Det er en rystende opplysning hos Johannes, når han skriver om de veldige plagene som skal komme over jorden, noe vi blant annet kan lese i Åpenbaringsbokens niende kapittel: «Men resten av menneskene, de som ikke ble drept ved disse plager, omvendte seg likevel ikke fra sine henders verk, så de sluttet å tilbe onde ånder og avgudsbildene av gull og sølv og kobber, av stein og tre – de som verken kan se eller høre eller gå. Og de omvendte seg ikke fra sine mord eller fra sine trolldomskunster eller fra sitt horeliv eller fra sine tyverier» (9:20-21). Så langt kan frafallet gå. Det kan ende med forferdelse – i forherdelse.

Forherd ikke deres hjerter!

«Derfor, som Den Hellige Ånd sier: I dag, om dere hører hans røst, da forherd ikke deres hjerter...» (Heb 3:8). «Se til, brødre, at det ikke hos noen av dere er et ondt og vantro hjerte, så han faller fra den levende Gud. Men forman hverandre hver dag, så lenge det heter i dag, for at ikke noen av dere skal forherdes ved syndens svik. For vi har

fått del med Kristus, så sant vi inntil enden holder fast ved den første, fulle visshet» (Heb 3:12-14).

Det er sant at det har vokst opp en ny slekt, som ikke kjenner Herren. Våre hyrder og veiledere, de som selv hadde opplevd vekkelse, er borte. «Men ordet er deg ganske nær, i din munn og i ditt hjerte, så du kan gjøre etter det. Se, jeg

har i dag lagt fram for deg livet og det gode, og døden og det onde. Jeg byder deg i dag å elske Herren din Gud, og vandre på hans veier og ta vare på hans bud og hans lover og hans forskrifter, så du kan leve og bli tallrik, og Herren din Gud kan velsigne deg i det land du kommer inn i og skal ta i eie» (5Mos 30:14-16).

L&E

I båten sammen med Jesus

Av Ole Hallesby

Det var ikke bare den dagen på Genesaret-sjøen at disiplene var ute i storm med Jesus. Aldri hadde de opplevd så mye og så mange slags uvær som siden de forlot sine fiskefartøyer og fulgte Jesus. Og de kunne nok bli skremt, som nå i dag der ute i båten. Men ikke noe uvær og heller ingen motstand kunne skremme dem *fra* Jesus.

Dersom vi hadde spurt dem: Hva ville dere helst, leve sammen med Jesus *uten* alle disse farene og vanskelighetene, eller *med* dem, mon tro om de ikke alle som én hadde svart: Med Jesus *uten* vanskeligheter. Ja, det ville nok ha vært herlig. Men stormene og vanskelighetene er jo det som gjør Jesus *stor* for oss. Da vi sto fast og ikke visste noen råd, vendte vi oss til ham. Og han greide alt, så rolig og sikker.

Og de ville visst ha føyd til: Nå vet vi at livets lykke ikke består i å unngå motgang og trengsel, men i å kjenne ham som er sterkere enn alle uvær, å få være i båt med ham

som truer alle stormer og gir oss kraft til å bære alle lidelser.

Den som vil være sammen med Jesus, kan aldri unngå storm. Det har alltid vært slik.

Hvordan er det i *din* lille båt i dag? Kan hende det sitter en skremt disippel der og stirrer på bølgene som bare blir verre og verre? Rop til Jesus, og husk at han hjalp sine venner den gangen, selv om de såret ham med sin vantro og sin frykt. Han venter ofte lenge før han griper inn. Vi synes han venter for lenge. Vi vil jo helst ikke ha det vondt, hverken timelig eller åndelig. Men han griper ikke inn før nøden har gjort oss avhengige av ham. Da blir hans hjelp en virkelig hjelp: den gir oss på nytt den barnlige tillit til ham.

*Fra andaktsboken
«Daglig fornyelse»,
Lutherstiftelsens Forlag,
Oslo 1969.
Overskrift ved red.*

Framtid og von

Av Dag Rune Lid

«For eg veit kva tankar eg tenkjer om dykk, seier Herren. Det er fredstankar og ikkje tankar til ulukke. Eg vil gje dykk framtid og von.»

Jer 29:11

Me lever i urolege tider. Nyheitene, som møter oss dagleg gjennom alle dei ulike mediekanalane, skapar lett frykt og angst i menneskehjarto. Det opplevest nok som grunnen sviktar under føtene for mange. Det som før var vesentleg, vert plutseleg heilt uvesentleg når det vert snakk om liv og død.

Fødselsrier

For den som les sin Bibel er det ikkje tvil om at me er inne i den siste tid før Jesus kjem i sky for å hente sine. Då står det om mange ting som skal skje, gjerne verre enn det me no opplever med koronaviruset.

Om me les Johannes Openberring høyrest det veldig dramatisk ut mykje av det som skal skje framover. Men Guds ord har gått i oppfyllding til minste detalj fram til i dag, og alt vil gå i oppfyllding slik Ordet talar. Koronaviruset er nok ein forsmak på det som er i vente.

Bibelen omtalar hendingane som no skjer som fødselsveer. Dei dramatiska hendingane kjem oftare og dei vert større for kvar gong, men mellom riene er det rolegare periodar. Dess nærare me kjem forløyssinga, og Guds folk vert henta heim, vil styrken på riene auke slik me no opplever.

Føremålet med riene og det som skjer, er at menneska skal vekkjast opp og omvende seg til sin Skapar. Det skal varsle menneska om at no kjem Jesus att for å hente sine. Kallet lyder: Vend om medan det enno er nådetid!

Frykt ikkje

Det som no skjer vitnar om at Gud har kontrollen, og at det han har sagt det går i oppfyllding i alle ting. Difor må det ikkje skape frykt og redsle hjå den truande.

Jesus seier sjølv til sine: «Når dette tek til å henda, då rett dykk opp og lyft hovudet! For det lir mot utløyssinga dykkar» (Luk 21:26-28). Den som har teke imot Jesus som sin personlege frelsar og gitt Guds ord rett – det menneske er trygg i all fare!

Det er fortalt at ein journalist frå London til slutt klarte å finne misjonæren David Livingstone (1813-1873) i Afrikas jungel. Han undra seg sikkert på at Livingstone kunne finne på å ta ut på så farlege reiser. Då er det at David Livingstone svarar: «En mann er udødelig inntil hans gjerning er gjort».

Slik er det! Herren er med sine kvar dag til dei er heime. Når dei ra livsgjerning er fullført, ventar den himmelske herlegdommen. Der vil det ikkje vere naud, smerte og frykt – men ein evig fred og glede.

Eg vil gje

Det er profeten Jeremia som skriv

dette innleiingsverset til Guds folk i Babel. Dei hadde synda mot Herren og forkasta hans ord, dei ville ikkje gje Guds ord rett. Kva skjer? Jau, Herrens dom ramma på ulikt vis, og til slutt vart dei bortførte frå Jerusalem til Babel som fangar.

No hadde dei med eigne augo fått sett at Guds ord gjekk i oppfylling og var sanning, og dei kjende nok på dommen i hjarta. Tenk då å få høyre denne budskapen frå Herren sjølv: «Eg veit kva tankar eg tenkjer om dykk, seier Herren. Det er fredstankar og ikkje tankar til ulukke. Eg vil gje dykk framtid og von».

Dei kjende gjerne på at dei var fortapte syndarar og forkasta, men så seier Herren: Eg vil gje dykk framtid og von! «Høyr så skal dykkar sjel leve» (Jes 55:3).

Gjennom profetens ord får dei også høyre frå Herren: «Du har berre trøytt meg med syndene dine, og gjeve meg møte med misgjerningane dine. Eg, ja eg er den som slettar ut misgjerningane dine for mi skuld, og syndene dine kjem eg ikkje i hug» (Jes 43:23-25). Herren ville slette ut misgjerningane deira for si skuld, og syndene deira ville han ikkje kome meir i hug – om dei ville høyre og vende om til han.

Så lyder den same budskapen til deg og meg i dag også. Ein budskap frå Herren til kvart einaste menneske på denne jord, som kan frykte koronavirus, som kan kjenne på synd og skuld, som kan kjenne på frykt og angst for framtida. Eg vil gje dykk framtid og von! «Vend om til meg,

for eg løyser deg ut!» (Jes 44:22).

Alle dei som tok imot

Årsaka til at Jesus kan gje framtid og von både for tid og æve, ligg i dette: «Han strauk ut skuldbrevet mot oss, som var skrive med bod, det som gjekk oss imot. Det tok han bort då han nagla det til krossen» (Kol 2:14). Difor seier også Bibelen: «Alle dei som tok imot han, dei gav han rett til å verta Guds born, dei som trur på namnet hans» (Joh 1:12).

Den som tek imot denne budskapen kan få oppleve å få eige fred og trøyst her og no, sjølv om frykt og angst vert spreidd gjennom dei talause informasjonskanalane rundt oss på nettet.

Å eie Guds fred er en dyrebar skatt, den trøster og styrker ved dag og ved natt, den fyller mitt hjerte med glede og fryd, den vakkert meg smykker med ære og pry.

Når Jesus er min, jeg i hjertet har ro, og salig jeg er når hos ham jeg får bo. Min synd har han sonet og gjelden betalt, han gav meg seg selv, og nå eier jeg alt.

(Sb 389:1-2)

Den som får møte Jesus til frelse, er trygg i møte med både liv og død. Jesus seier sjølv: Far min har gjeve dei til meg (...) og ingen kan riva dei ut or handa åt Far min (Joh 10:29). Her er framtid og von også for deg og meg!

L&E

Nytt fra Sør-Amerika

Av Ingar Gangås

Nytt styre i Peru

Renán Alvis har gått inn i styret for Sådannen i Peru etter evangelist Damián Heredia. Renán (40) er sønn av evangelist Eusebio Alvis (68).

En del av bladets lesere vil kanskje huske Eusebio, som besøkte Lekmannsmisjonens arbeid i Norge sommeren 1997. Andre har gjerne lagt merke til flere malerier som er malt av Eusebios sønn, Eusebio jr., og som henger på Bibelskolen på Fossnes. Renán har i flere år hjulpet sin far i arbeidet med å nå videre ut med evangeliet. De siste årene har de samlet en liten flokk regelmessig til bibelstudium og møter i en leid garasje. Landsstyret vedtok på sitt siste møte å gi støtte til leie av et mer høvelig lokale fra 2021, med plass til kontor og lager, der disse to kan fortsette tjenesten som ulønnede medarbeidere i såmannsarbeidet.

Dåp og medlemsopptak i Bolivia

Lørdag 8. februar ble lille Belén

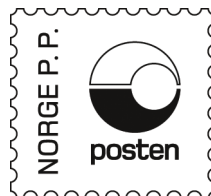
døpt i Pampa Aceituno utenfor Sucre. Hennes far, Alberth er en av lederne i forsamlingen, men er kanskje mest kjent for bladets lesere som «han som sover med Husandaktsboka under hodeputa»,

og som fikk se inn i evangeliet gjennom den daglige lesningen før han dro på arbeid.

Søndag 9. februar ble Orlando (23) opptatt som medlem i sentrumsmenigheten i Sucre. Han er jusstudent på tredje året og har gått trofast i forsamlingen de to siste årene. Han vil gjerne at misjonsfolket hjemme i Norge kan huske ham i forbønn.

Returadresse:
Lov og Evangelium
Elvedalsvegen 175
3158 Andebu

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresse!

Hvordan vil fremtiden bli?

Av Øivind Andersen

Israel var bortført i fangenskap og hadde det vondt. De hadde vært troløse mot Guds ord og sviktet selve Guds åpenbaring til frelse. De hadde forlatt ham som er selve kilden til det evige liv. Og i stedet hadde de prøvd å finne andre kilder for menneskelivet. «For to onde ting har mitt folk gjort: Meg har de forlatt, kilden med det levende vann, og de har hogd seg ut brønner som ikke holder vann» (Jer 2:14).

Men nå skal vi ikke tenke på Israel, men på oss selv! De er forbildet for oss «til hvem de siste tider er kommet» (1Kor 10:11).

Den farligste synd er den *religiøse* synd. Den består i at en forkaster Bibelen som Guds ord, eller i at en gjør Bibelen bare halvt troverdig. Og det fører med seg at en forkaster Gud selv og hans råd til frelse.

Moralsk synd er vel også farlig. Den består i ulydighet mot Gud, ulydighet mot hans åpenbarte vilje

i loven; svikt, utroskap og meget, meget annet. Men så lenge et menneske likevel lar Guds ord gjelde for seg, kan alt gjenopprettes. Da blir det omvendelse og tro på Jesus til frelse. Slik er det derimot ikke med den religiøse synd. Derfor fører den til dom og straff.

Denne dom og straff henger truende over vårt norske folk i dag. Alle som tror på Guds ord, ser det. Og i stor nød fødes dette spørsmålet i vårt hjerte: hvordan kommer det til å gå med oss i fremtiden?

På dette spørsmålet og i *denne* situasjonen svarer Gud at hans tanker med oss i fremtiden ikke er til ulykke, men til fremtid og håp! Gud sender dommen og straffen for å redde oss fra det som verre er: den evige fortapelse.

La oss da høre ham og vende om til ham!

*Fra andaktsboken «Ved kilden»,
Lunde forlag, Oslo 1977.
Overskrift ved red.*